

LÆS
inde i bladet
OM:

Spejderhjælpen i
kampen mod
spedalskheden

Dronninge turne-
ring i juli

Rosport

Stregmåling og et
duelighedstegn
i lejrteknik

Indiansk sand-
maleri og
helbredelses-
ceremoni

Hvordan man
laver et hollandsk
komfur

Spejderskolen i
ny skikkelse

Vibe og hendes
patrulje

Spejderkryds,
småtterier og
uniforms-
problemer

Hvor skal I i lejr?

PIGESPEJDERKORPS

Nr. 5

Juni 1961

44. årg.

Kære spejdere!

I vinter fejede stormen et vældigt bøgetræ omkuld. Det var gammelt — stammen var hul, og træet var knækket midt over. Nu ligger det med halvdelen af stammen og hele kronen ude i skovsøen. Jeg kommer tit og sætter mig på det og nyder solen der. Og tænk jer, nu er det gamle døde træ sprunget ud! I tusindvis er små lysegrønne blade brudt ud af deres brune hylstre, den knækkede bøg lever stadig, det døde træ har sat sig et smukt eftermæle. Man kommer til at tænke på digtere, hvis vers og historier stadig læses, længe efter at de er døde, og sange vi nynner på, og kunst vi fryder os ved, skønt vi måske ikke en gang mere ved, hvem der skabte det.

Jeg sidder og stirrer op i den blå sommerhimmel. Der må være en pilot, der leger med sin maskine højt der oppe, og tegner hvide cirkler på den blå baggrund. Jeg kan hverken se eller høre ham, men han efterlader sig tydelige spor.

Nu kommer et jettfly farende som en lille grå pil — borte er det igen, men så flænges luften få sekunder efter af et øresønderrivende brag — en grim lyd, der forstyrrede freden. Sådan sætter vi os alle et eller andet spor, hvor vi færdes!

Jeg går hen ad en stille, sumpet skovsti langs søen. Her er smukt! Det har den familie, der kom hertil sidste søndag sikkert også syntes. De slog sig ned med deres madkurv, og efterlod sig synlige spor i form af 2 ituslåede flasker, konserverdåser, madpapir, cigaretskud, og et mishandlet lille bøgetræ!

Men højere oppe i skoven har man rejst en mindesten for en mand, der skabte denne skønne del af skoven, og selv hviler han midt under de høje, hundredårige træer, han selv plantede engang.

Hvor vi går, ser vi, hvad andre har virket, og hvor vi virker, sætter vi os et spor.

Nu skal vi i sommerlejr, og intet sætter sit præg på en trop, som det man sammen oplevede i en spejderlejr. Oplevelserne sætter spor i ens sind — naturglæden, sammenholdet. Vi kommer hinanden tæt ind på livet, vi skaber selv tonen, atmosfæren, det som bevirker, at man bagefter vil huske lejren, som god eller skidt. Ingen af os er dydsdragoner, og det hænder vel, at en og anden kommanderer, kværulerer eller snerrer.

Din patrulje-fører bad dig måske gå efter vand — du fandt det uretfærdigt, at du igen skulle gå, nu måtte det minsandten være en andens tur. Du svarer hende surt, vender dig og går. I samme øjeblik bliver noget ødelagt, du bliver rasende på dig selv, på hende, på alle, du brokker dig måske oven i købet til en, du tilfældigt møder. Også din Pf. bliver ærgerlig og skuffet.

En anden gang var det måske omvendt. Det var dig, der fik et uvilligt svar, da du bad om hjælp, og du tænkte: „Det skal jeg huske, når hun kommer og beder mig om noget!“ Nej, nej, glem det, for vi må skynde os at slette de grimme pletter og spor, som kan ødelægge mindet om denne lejr — for nogen måske endda troen på, *at der er noget ved at være spejder*. Slet de grimme spor og gør det *straks*.

Kom tilbage og hvisk: „Jeg er ked af, jeg pludselig blev sær, jeg henter 2 spande vand, hvis du vil glemme det!“ Og hun vil glemme det, vær sikker på det. Så let er det! Få også det bragt i orden med hende, du drillede, og som tog sig det nær —

Slet de grimme spor, det er langt lettere, end du tror. — Og når I så en dag, når lejren er forbi, skal sige farvel — slet da også bogstaveligt alle spor, som kan slettes.

Inde i jer selv vil lejrens melodier dog stadig lyde, og for jeres indre øje står lejren stadig med sine telte, stativer, bålpladser og alt det, I skabte. I hver eneste af jer har den lejr sat sit spor. I har lært noget nyt, oplevet meget, fået nye venner og haft glade dage. Forhåbentlig sætter det også sit præg på jeres kammeratskab og spejderarbejde fremover. — Jeg ønsker jer alle en god lejr, og at den lejr må blive en glad lille milepæl på jeres vej fremover og et godt lille minde i troppens historie.

INDHOLD

	Side		Side
Kære spejdere	82	Dronningens Turnering 1961..	93
Spejderhjælpen 1961	83	Gammelmandsild	93
Duelighedstegnet lejrteknik ...	85	Vibe og hendes patrulje	94
Roning	86	Postbox	96
Uniformen	87	Stregmåling	96
Småtterjer	88	Spejderhjælpen i Marokko	98
Ugh! Ugh! (Sandmaleri)	90	Tinka	99
Spejderskolen	91	Spejder-Kryds	99

Ruth

Spejderhjælpen 1961

Gør dit bedste
for din næste

var de norske spejders motto, da de startede deres spejderhjælp. Det rimer bedre på norsk, fordi det staves anderledes, men derfor er tanken jo lige god: nemlig at jeg skal gøre mit bedste for min næste.

Hvem er min næste?

Kan I ikke huske, da vi mødte det mærkelige ord første gang, det var i bibelhistorien, hvor man lærte os det helt ufattelige, at vi skulle elske en, vi ikke kunne vide, hvem var, lige så højt som os selv? Det var et mærkeligt forlangende, men det var som så mange bibelske ord smukke ord, store ord, som lå godt på tungen.

De blev vist heller ikke så forfærdelig meget andet end stærke ord og uforståelige ord, fordi man var ung og verden uendelig.

Men det er ligesom om, verden ikke er så farlig stor mere. Man kan flyve så hurtigt, at man slet ikke kan nå at omstille sig fra det ene klima til det andet, før man er inde i det. Radioen bringer nyhederne fra Kina såvel som fra

Ikast, vi ved om aftenen, hvad der skete ved frokosttid begge steder. Jeg kan få bragt en besked pr. telegram, så langt bort jeg vil. Det er også, som om de gode billeder, man kan reproducere nu om dage, bringer os fremmede verdensdele og forhold så nær.

Ja, se bare på billederne her! Sådan er det at være spedalsk! Det er en medsøster, der lever i dag. Hun er min næste, og hun håber på, at hendes næste vil hjælpe hendes lille barn fra den frygtelige sygdom, spedalskheden, der æder mennesket op.

Det var forresten også i bibelhistorien, vi første gang stiftede bekendtskab med denne frygtelige sygdom, om de sølle mennesker, der skulle leve afsondret fra andre, og som altid skulle gå rundt med klaptræer og klapre, for at folk kunne vide, de var der, og holde sig væk. —

Vi husker beretningerne om de spedalske, der blev helbredt, blev „rensede“. Og det skulle der et mirakel til i de dage. Det er måske også et slags mirakel, at man har fundet den medicin, der kan helbrede spedalske og føre dem tilbage til livet. I hvert fald er det vidunderligt, hvad mennesker er nået til i viden og formåen.

Og alligevel ville det også være et mirakel, om spedalskheden kunne udryddes helt i verden, som vi har udryddet difterien og de sorte koppper her til lands. Vil det ikke være et under, om vi kunne samle os i alle velfærdslandene og skaffe de penge til veje, der igen formidler medicin, læger og sygeplejersker?

Et under —

Men de kloge siger, det kan lade sig gøre!

Hvis man kan skaffe 20 kr. pr. patient, så kan sygdommen ryddes ud. Så vil det være noget vi kun læser om, noget fjernt, som engang var menneskehedsens svøbe.

Det kan altså lade sig gøre —?

Ja, hvis jeg og hvis du ser på billederne her i bladet og fornemmer, at dette er min næste. Hun bor langt væk, hendes forhold er anderledes, hendes hud ser brun ud, solen skinner varmere der, hvor hun bor, og er nok ulidelig i sårene, ligesom den brænder det sand, hendes syge fødder skal gå på.

Ja, ja, jeg kan ikke, om jeg vil, vende mig bort fra billedet, jeg må se nøje på det igen, jeg kan ikke ryste det af mig. Dette er min næste, et billede af min næste, som jeg aldrig skal se.

— — —
I september tager vi spejderhjælpen op igen. I en uge tager vi chancen og jobber så mange penge sammen vi kan, store og små. Det er frugtplukningens tid, det er rengøringens tid, — ja, der bliver nok at tage fat på. Og folk vil bedre vide i år, hvad „spejderhjælpen“ er for noget, og sende bud. De fleste af de penge, du og jeg og vi allesammen tjener sammen med drengespejderne og vore grønne skolekammerater, går til bekæmpelse af spedalskhed i et lille hjørne af Indien. Først når vi ved, hvor mange penge vi har i posen, finder man det lille distrikt, den lille by, hvor vi med vore penge måske kan udrydde sygdommen. Tag et

kort og se på Indien, tag Junglebogen frem igen eller måske endnu bedre Kim. Sådan er Indien, og det er *der*, vi skal hjælpe.

Foran os ligger sommerferien med alle sine danske veje over grønne marker og skove og meget blåt vand. Vi glæder os til alt, hvad den vil rumme af glæder og badesjov og lejlighed, og hvad ved vi ellers.

Bagefter vil vi jobbe. For vi kan ikke glemme, at vi har denne *næste* langt borte i en sol, der ikke bare brænder men brænder i væskende sår. Vi vil tænke på det i ferien og snakke om det: hvilke gode og indbringende job skal vi finde på i år? Skal vi slå os sammen? Skal vi gå hver for sig? Hvad får vi mest ud af?

Sidste års arbejdskort bugnede af gode ideer og arbejdsomhed, og det vil ikke blive ringere i år.

Vi vil gøre vort bedste for vor næste!

Dette er din næste!

Shakespeare

11-års
pige
lidende af
spedalskhed

Den samme
pige efter
18 måneders
behandling
med disulfon,
på vej til
fuldstændig
helbredelse

DUELIGHEDSTEGN

Her er et rigtig spejderduelighedstegn, hvor der næsten udelukkende kræves praktisk arbejde. Hvis du kan lide det frie, glade lejrlev, så er det lige noget for dig!

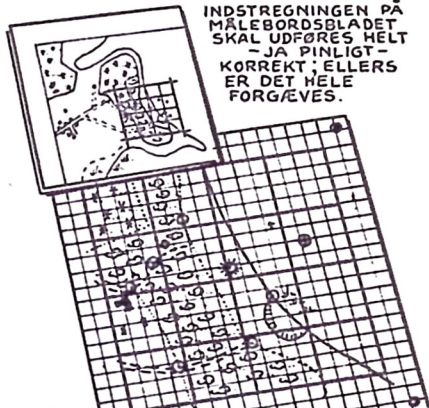
Naturligvis er det i en lejr, du skal vise, hvad du duer til, men der er forskellige ting, du godt kan begynde at øve dig på med det samme. I litteraturlisten i duelighedstegnbogen kan du finde, hvad du skal bruge til fortræningen hjemme eller til patruljemoderne. Takling, splejsning og besnorning må du nok øve mange gange, inden du får den nødvendige fingerfærdighed; i begyndelsen synes du måske, det er svært, men bare klem på, det skal nok komme! Det var måske en idé at øve besnoringen på en miniaturelejrplads?? Det er et morsomt arbejde, kan du tro, og mens du arbejder, får du sikkert nogle gode ideer til patruljens lejrplads i sommerlejren. Eller din patrulje kunne måske påtage sig at lave en lille model-lejrplads til troplokalet; den vil pynte og egne sig glimrende til at forklare nye spejdere lidt om lejrliv for sommerlejren!

Et andet punkt, du kan ove dig på indendørs, er kortforstørrelse. Dertil skal du bruge et målebordsblad (målestok 1:20.000), ternet papir og en lineal med millimeterinddeling. Det stykke af målebordsbladet, du skal forstørre, inddeler du nu i små kvadrater, hvor siden f. eks. er 1 cm. Det ternede papir inddeler i lige så mange kvadrater, hvor siden er 4 gange så stor, i dette tilfælde altså 4 cm. Nu kan du let overføre signaturerne fra den lille målestok til den store, men det må gores meget nøjagtigt.

Du kan også udmærket sætte dig ind i, inden du skal på lejre, hvordan et telt passes, så du er helt klar over det, når du får brug for det. I lejren skal du vise, at du sammen med et par kammerater kan rejse teltet hurtigt og korrekt (det kræver øvelse!), du må kunne stramme og slække bardunerne på de rigtige tidspunkter o. s. v. Udluftning og anbringelse af bagage må du også tænke på; husk, at hvis du ikke sørger for, at græsset i teltet får luft, ser jeres lejrplads ikke kon ud, når I rejser! For at undgå at ødelægge græsset kan du bare den ene dag anbringe bagagen i teltets venstre side og den næste dag i højre side o. s. v. Hvis teltet ikke er helt knastørt, når du pakker det ned, må du endelig sørge for at få det tørret hurtigst muligt, ellers ødelægger du det. Husk også at få

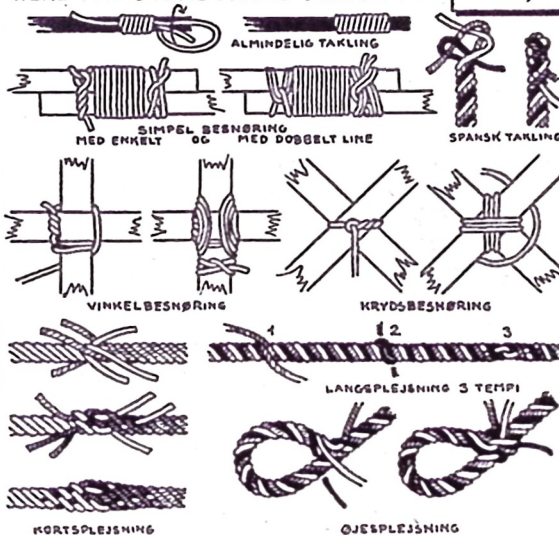
LEJRTEKNIK

KVADRERE EN TEGNING OP HAR DU
MÅSKE ALDRIG PRØVET FØR, BARE MAS
PÅ: DET ER SLET IKKE SÅ SVÆRT!!

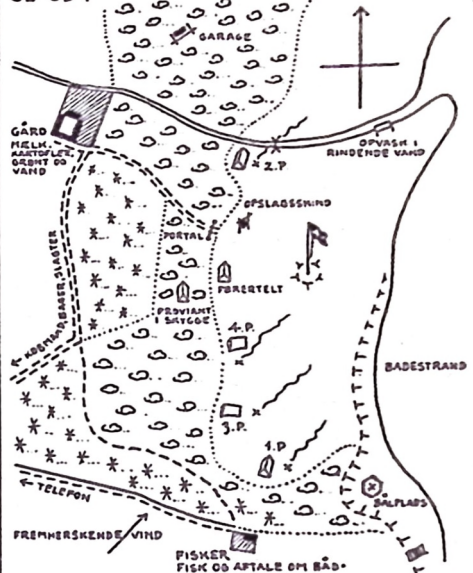
AFSET
SÅ NOGLE
LEDEPUNK-
TER O MED
PASSER; DE VIL VÆRE EN MÆGTIG HJÆLP.

HVAD BESNØRINGER, TAKLINGER OG
SPLEJSNINGER ANGÅR, KAN MAN ALDRIG
VÆRE FOR DYGTIG! HÆNG DERFOR I !!

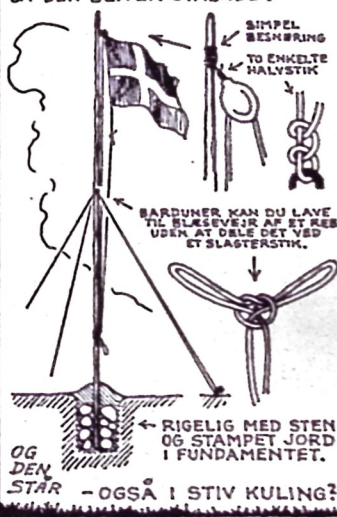
-DU SKAL IKKE BARE KUNNE DEM, MEN KUNNE
BINDE DEM I MØRKE OG I AL SLAGS VEJR!!

HAR DU EN SIKKER FORNEMMELSE AF, HVORDAN EN LEJRPLADS FOR EN TROP BØR SE UD?

**-OG HAR DU TÆNKT PÅ KØBMAND OG BAGER,
MÆLK, GRØNTSAGER, FRISK FISK- OG TELEFON?**

KAN DU REJSE EN FLAGSTANG,
SÅ DEN BLIVER STÅENDE?

93

det repareret, inden det bliver gemt væk. Det er så ubehageligt at opdage, at det er i uorden, lige før man skal på lejr!

I år i sommerlejren skal din patrulje have alle tiders lejrplads, ikke? Planlæg den godt hjemmefra, tegn skitse (kortforstørring!) og tænk det hele igennem. Det er så sjovt at lave lejrarbejder og indrette sig rigtig

praktisk og komfortabelt; jo mere
ovelse du får, jo mere vil det mere
dig, tror jeg! Troppens lejrflagstang
får du nok også lov at rejse; grav et
dybt og smalt hul (hav tålmodighed!)
og put så en fin, lang, lige granrafte
dermed, efter at du har sat flagline
i den.

Riktig god fornøjelse med dit pionerarbejde!
B. S.

„Venner, ser på Danmarks kort“ — og I vil se, at vort land er omgivet af hav til alle sider — kort sagt, skabt for roning. Det er derfor ganske naturligt, at rosporten har mange udøvere i Danmark.

Hvad er roning eller rosport, og hvordan dyrkes den?

Rosport kan opdeles i 3 grene: motionsroning, langtursroning og kaproning.

Jeg vil først omtale motionsroningen, der er den mest udbredte gren inden for roning. Selv de roere, der har valgt de mere specielle grene: kaproningen og langtursroningen, går efter en årrække over til motionsroningen — den form for roning, der kan dyrkes af alle, ligegyldigt om man er 12–14-årig eller på vej til de tres. Alle kan blive og vedblive at være motionsroere og have stor glæde af det. Den gamle opfattelse, at man skulle være stor og kraftig for at dyrke roning, er en overlevering, som overhovedet ingen steder har hjemme. Roidrætten er i lige så høj grad en idræt for de spinkle som for de kraftige. De spinkle og utrænede trænger jo netop til den sol og friske luft, som roning giver dem. Legemet udvikles harmonisk, d. v. s. alle legemets muskler udvikles gennem roarbejdet, der må siges at være altomfattende og derfor ikke fremmer nogen

legemsdels muskulatur på bekostning af en andens. Sammenspillet af de mange musklers arbejde, som kræves under bevægelserne, giver både rankhed og spændstighed, hvilket i forbindelse med opholdet på vandet giver lungerne lejlighed til at arbejde sundt og i rene omgivelser.

Motionsroning for 12–17-årige kaldes specielt ungdomsroning. Der dyrkes ungdomsroning i 112 roklubber i Danmark efter visse retningslinier, som dog tilpasses efter klubbernes størrelse og behov, men det mest ideelle er, at ungdomsroningen foregår på bestemte dage og klokkeslæt om eftermiddagen.

Rosæsonen for ungdomsroere varer som regel fra 1. maj til 1. oktober, og de fleste steder ror man 3–4 gange om ugen. Man betaler ca. 25–30 kr. for hele sæsonen og skal blot selv medbringe rotøj og sko. Resten sørger klubben for: Der er en leder, som hjælper een til rette, og som underviser i selve roningens teknik, dejlige robåde står til disposition, og bagefter kan man hygge sig i roklubben, hvor der de fleste steder findes køkken, bad og toilet foruden en hyggelig opholdsstue.

De lange kyststrækninger, vi har i Danmark, giver de bedste betingelser for langtursroning,

d. v. s. ture uden for det daglige roområde. En særlig yndet form for langtursroning er ferielangture, hvor man i 8 eller 14 dage lever et liv fuldstændig uafhængig af civilisationen. Man har kun sin båd og sit telt og kan helt koncentrere sig om at nyde naturen. Båden kan man leje gennem *Dansk Forening for Rosport*, som har 12 specielt udrustede både udstationeret forskellige steder i Danmark, hvor der er ideelt for sommerferielangture.

Den mest eksklusive gren af rosporten er kaproningen. Det er den, de fleste tænker på, når der tales om roning, fordi det er kaproerne, der omtales i presse og radio. Det er dem, der skaber kontakt mellem klubberne og befolkningen. Kaproning kræver uhyre meget af sine udøvere. Der må trænes hårdt, og samtidig må der renonceres på en del af livets goder, men til gengæld byder kaproningen på oplevelser, spænding og glæder, der fuldt giver roeren valuta for de store ofre.

Den kvindelige kaproning er ret begrænset, hvilket hovedsagelig skyldes, at der først for 25 år siden indførtes kaproning uden restriktioner for damer, og at det kræver meget fint og dyrt materiale, som de færreste dame-klubber har råd til at anskaffe.

Danmark har i dag 143 roklubber med ca. 14.000 aktive medlemmer. Alle disse roere er sammensluttet under specialforbundet: *Dansk Forening for Rosport*. Dette medfører, at rosporten ligger i faste rammer. D. F. f. R. uddanner instruktører for klubberne, og der uddannes styrmænd for kort- og langture, således at roningen altid kan foregå med sikkerhed og tryghed.

Jeg har nu forsøgt at give en skildring af de forskellige grene inden for rosporten. For dem alle gælder, at de byder roeren sunde og gode vilkår for en legemlig god udvikling. Da roningen i næsten alle tilfælde er en holdidræt, styrker den tillige sammenholdet og kammeratskabsfølelsen. Roningen har således de bedste muligheder for at skabe sunde samfundsborgere, der, gennem deres sport er styrkede og hærdede til at modstå de vanskeligheder, der opstår i kampen for tilværelsen.

Inger

Hvad med uniformen og lejrdragten -

I anledning af den megen omtale af spejderuniformen har vi selvfølgelig kigget lidt på, hvordan spejdere i udlandet går klædt. Ovenfor ser I den amerikanske lejrdragt „Mix and match mates“, hvad synes I om den? Den kan suppleres med slacks, sportsstrømper og ulden sweater. Farverne er grønne, eller blå i to farver. Stoffet er let at vaske og kræver næsten ingen strygning.

Amerikanske pigespejdere tager slet ikke deres almindelige spejderuniform med i lejr, det finder de ikke praktisk.

Danske spejdere kan næsten ikke blive afklædte nok, når de er i lejr, vor lejr påklædning vækker ofte forundring og forargelse i udlandet! Det skal I endelig tænke på, hvis I tager på en spejderrejse til udlandet, for det er de færreste steder, det hører til god tone, at gå i shorts og solliv andre steder end på en badestrand, og ligger I i lejr med en udenlandsk trop, må man „føle sig lidt frem“, om ikke det ville være en bedre idé at lade både soltop og shorts blive i bunden af rygsækken og nøjes med at være afklædt, når man bader og soler på stranden.

Mange udenlandske spejdere finder også, at vores uniform med skulderstropper og destinktioner har et meget militært præg, ganske særligt selvfølgelig „monty“-uniformen.

Hvad synes nu I?

Bladlusene stiller jer her et par spørgsmål, lad os høre jeres mening i patruljen eller troppen.

Kat

1. Skal uniformen være to-delt?
2. Skal uniformsnedertdelen være anderledes?
3. Skal det være tilladt at bruge slacks og jeans til lejrbrug?
4. Ville det være praktisk om uniformen var syet af andet stof? — Da hvilket?
5. Er det af interesse, at divisionerne fik sit kendskabsmærke på uniformen?

Har I gode ideer til forbedring af uniformen?

»Småtterier«

Lidt om alt muligt – redigeret af fire glade bladlus

Jeg lagde planer om at modernisere mit hjem, men en ungarsk kvinde hviskede til mig:

„Jeg har intet hjem.“

Jeg drømte om at købe et sommerhus på landet, men et flygtningebarn gentog grædende:

„Jeg har intet land.“

Jeg besluttede mig til at købe en ny vaskemaskine, men så hørte jeg en fattig kvinde sige:

„Jeg har ingenting at vaske.“

Jeg ønskede mig et nyt køleskab, så jeg bedre kunne opbevare min mad, men fra fjerne nødstedte lande lød barnestemmer, som sagde:

„Vi har intet at spise.“

Så bestilte jeg en ny bil til glæde for mig selv og mine kære, men da mødte jeg en arabiske mors bil, og hun hviskede:

„Alle i min familie er døde.“

Sandelig, siger jeg eder: Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig. (Matt. 25, 40.)

Banandrom

Dette er en lækkerbidsken til hiken. Tag to tynde skiver brød, dæk det ene med banaskiver, strø rigelig med

brunt sukker over, og læg nogle klat-ter margarine eller smør på bananen, læg det andet brødstykke over og klem det godt ned over, rist eller steg brødstykkerne på en kloftet gren over gløderne, smørret og sukkeret bliver til en dejlig sukkersauce, hvis du kommer rigeligt på.

I stedet for brunt sukker smager det også dejligt med lidt kogechokolade over bananerne.

☆ ☆ ☆

KØ-KULTUR

Vi var en hel masse, der stod i en kø, og iblandt dem var en dame, en af dem der skiftevis ved hjælp af skulder og albue prøvede at tillemppe sig en plads, som ifølge køkulturens uskrevne lov slet ikke tilkommer hende. Det er interessant at følge sådan en lille belejring, når man alligevel står og keder sig. Man kan altid tage parti for en af de kæmpende ligesom ved en boksekamp, og jeg tror såmænd alle i rækken gør det samme. Her gik det anderledes, end det plejer, for den unge pige, der blev angrebet udefra, vendte sig pludselig om og sagde med et venligt smil: Åh, vil De gerne have min plads? Og dermed trådte hun ud af rækken. Damen med albuen stod et øjeblik og visnede, gik så resolut ind i rækken, hvorefter alle smilte meget højt og tilbød den unge pige deres plads. Det hele var meget nydeligt, og jeg regner med, at damen med albuen ikke tager den i brug næste gang, hun skal stå i kø...

For venlighed er i sandhed et frygteligt våben!

BREV-SVAR

Svarer du altid på breve samme dag, du får dem? spurgte jeg forundret Bulder, der skrev, så det lynede fra pennen.

Ja, sagde hun og rynkede panden, når folk taler til en, svarer man dem jo altid med det samme, så hvorfor ikke gøre det, når de skriver til en?

Men ikke alle er som Bulder, og nogle har måske brug for en brev-presser for at kunne overskue situationen, til dem har jeg nylig set et mærkværdigt påhit, et stort suppeben, som var kogt helt rent, rensat og malet knaldgrønt. Det så usædvanligt og festligt ud.

Er du mon så huslig, at du selv vasker dit strygefri tøj? (nogle mennesker kalder det noniron, men hvorfor skal vi ikke tale dansk). Det er kun et lille tip, jeg vil give dig nu, men lad være med at bruge en stiv neglebørste til de lidt for nussede krave- og ærmekanter. En ud-tjent vaskeskumsvamp er blidere ved stoffet, og tøjet skulle jo gerne holde en tid.

VÆR BEREDT

Således siger spejderne „Vær beredt“ rundt om på jorden:

Be prepared: Australien, England, Indien, New Zealand, Ceylon, Canada, Irland, Filippinerne, Sydafrika, U. S. A., Burma.

Vær beredt: Norge, Danmark.

Var redo: Sverige.

Aina valmiina: Finland.

Sois prete: Belgien, Schweiz.

Semper parata: Brasilien.

Taiyar raho: Pakistan.

Sempre pronta: Schweiz.

Sonae yo tsune ni: Japan.

Kuny Musteda: Ægypten.

Toujours prete: Frankrig.

Esso etimi: Grækenland.

Prete: Haiti.

Sii preparata, Estote parati: Italien.

Allzeit bereit: Liechtenstein, Schweiz,

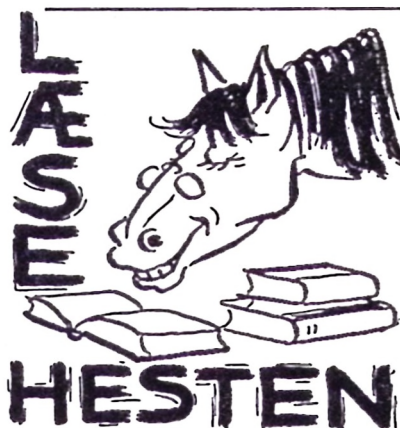
Tyskland.

Solidarite: Luxembourg.

Wees bereid: Holland, Belgien.

Bien preparata: Costa Rica.

Siempre listas: Mexico, Panama.

Mary Stolz: *Unge sorger.*

Mary Stolz, som kendes fra „Næsten voksen“ og „Grace på sytten“, har igen skrevet en fin bog om amerikansk ungdom. I „Unge sorger“ får vi i dagbogsform den 16-årige gym-

nasie pige Annes historie. Hun er forældreløs og bor hos sin onkel og tante. Hun fortæller om livet i den amerikanske provinsby, om skolen og kammeraterne. Hun „går“ ikke fast med en af drengene fra skolen, som mange af de andre gør. En ung dyrlægestuderende, som hun tilfældigvis træffer, bliver hendes første store kærlighed. De har en dejlig tid sammen, men hun må igennem en frygelig skuffelse, da han forlader hende for en andens skyld. Trods dette lader Anne sig dog ikke slå helt ud. Der må være mange gode oplevelser til hende endnu, finder hun ud af.

Bogen er nok lidt vanskelig at læse, fordi den er i dagbogsform, men går man i gang med den, gives der et meget fint portræt af en ung pige med alle de problemer, man kender fra sig selv.

G. B. A.

☆ ☆ ☆

TIPSKUPONEN I APRIL

Den rigtige løsning på tipskuponen i april-nummeret er:

2-X-X 1-1-2 1-X-2 2-1-1

Slowly, with expression

'Neath the grand Si - er - ra Ma - dre, On a
plain in Mex-i - co, Lies our beau - ti - ful Ca -
ba - ña, — Where Girl Scouts and Guides go.

More quickly

Oh, come then to see the moun - tains, The
cac - tus and sun - ny skies; Hear the crick - et in the
ritard
eye - ning, And see the white moon a - rise.

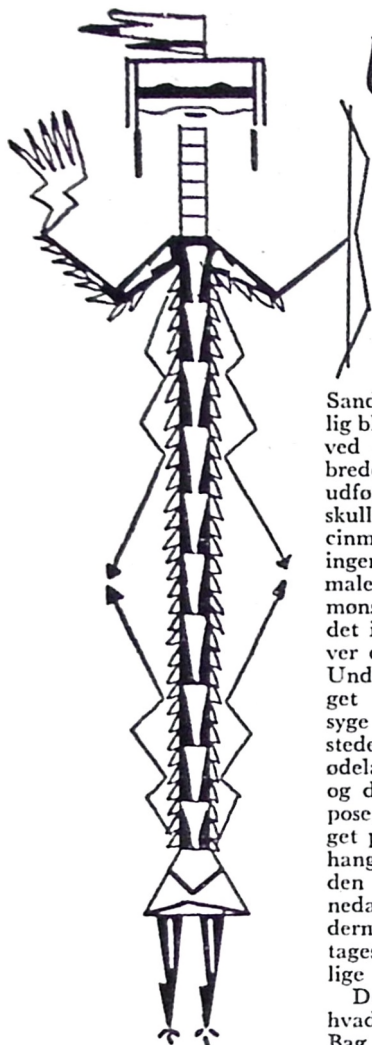
The Song of Our Cabaña

WHEN you see the warm red roofs
You think of hearts that glow with cheer
And the walls of sturdy stonework
Stand for friendships so dear.

Each day there is filled with laughter,
Each evening is filled with song,
And our stay in Our Cabaña
Gives us memories life-long.

When we go to Our Cabaña
We will find ourselves at home
There's a greeting smile so friendly
And a handshake so warm.

So come now to Our Cabaña
World friendships to increase
And carry to your homeland
International peace.

Ugh! Ugh!

Ann fortæller om indiansk sandmaleri...

Sandmalerier er billeder, der oprindeligt blev fremstillet i kulørt sand til brug ved ceremonier, meget ofte ved helbredelse af syge. Maleriet blev da udført i det hus, hvor ceremonien skulle foregå og fremstillet af medicinmanden og hans hjælpere. Der var ingen forudgående mønstre til sandmaleriet, medicinmanden „dikterede“ mønstret til sine hjælpere, de udførte det i kulørt sand på gulvet. Alle farver og figurer har specielle symboler. Under selve ceremonien blev der sunget religiøse sange og danset. Den syge og mange tilskuere ville være tilstede. Efter ceremonien blev billedet odelagt (dels af de dansendes fødder) og det kulørte sand blev samlet i en pose, hvoraf den syge skulle bære noget på sig. Sandmaleriets størrelse afhæng af betalingen. Kun medicinmanden kendte disse mønstre, der var nedarvede og dikteredes ham af guderne. Et mønster måtte aldrig gentages og aldrig fremstilles af almindelige dødelige.

Det er meget vanskeligt at forklare, hvad et enkelt sandmaleri forestiller. Bag hvert dyr, fugl eller farve gemmer sig en dybere mening.

Hvid symboliserer øst, hvor Yei'en bor. Blå er sydens farve, varmens og lykkens kulør. „Bluebirds“ er tegn på kvinde, lykke og held. Gul symboliserer vesten, hvor Turquois-kvinden bor, som våger over kvinder og børn. Sort er nordens, ondskabens og hekseriets rige, eller det kan være nattens og mandens farve.

Rød er solen og „Habo“en. Det er en hellig kulør og er sjældent brugt i sand-malerierne, undtagen i forbindelse med guderne og regnbuen, som er stigen til himlen.

Regnbuen tillader guderne at flytte rundt fra sted til sted. Den bruges til at omkrans sand-malerier, som en stærk beskyttelse mod det onde. Næsten alle mønstre har forbindelse med regn, storm og skyer på grund af regnmanglen. Firkanter, trekanten, parallelle linier, ruder, kors, zigzag-linier og pile er meget typiske tegn. Da buede linier er vanskelige at lave, er skyer tegnet trekantede og „skystiger“, som tillader guderne at komme til jorden om natten og stige til himlen igen, når morgenen gryer.

En lige linie med streger på undersiden betyder regn, en lodret linie med en trekant på venstre side er den pukkelryggede „Yei“, guden, der bærer en sæk med regn på sin ryg.

Fotografi af sandmaleri under udførelse. Det var kun, fordi billedet ikke var færdigt, at fotografen undtagelsesvis fik lov at fotografere.

I 1883 udgav Washington Mathews den første bog om Navajo „sand-maleri“, hvori han havde kopieret fire motiver. Kort tid herefter blev Mathews døv, og senere døde han. Navajo'erne betragtede dette som gudernes hævn. Da han døde af apopleksi, blev denne sygdom, „Yeibeichai“, gudernes tegn. I 30 år herefter lavede ingen „sand-malerier“.

Horsteen Tla var den første, som igen vovede forsøget, han vævede mønstrene i tæpper. I 3 år ventede folket på hans fortællelse, men han bad og ofrede til guderne, og lidt efter lidt solgtes hans tæpper. Mange fulgte nu Horsteen Tla's eksempel; man vævede tæpper med sandbilled-motiver, indtil en kvindelig tæppevæver blev blind. Efter dette tovede selv de dristigste. „Yei“ gudernes hævn kunne komme i form af dov- eller blindhed eller apopleksi. Nu om stunder har „Ceremonitæpperne“ i det store hele erstattet de rigtige sand-maleri tæpper. „Ceremonitæpper“ er reproduktioner af en eller flere dele af sand-malerierne, hvor en eller flere figurer er udeladt.

Selv i dag hænder det ofte, at man i tilfælde af sygdom sender bud efter en sand-maler. Samtidig behandles den syge med moderne lægemidler. Det er velkendt og forbavsende, hvor ofte sand-malerens billede giver den syge helbredet tilbage.

Navajo sandmaleri

Mellem medicinmandens fingre flyder kulørt sand i stadig strøm.

Ud af sangerens hånd, sangeren, der utrætteligt synger, flyder blåt, hvidt og brunt sand, flyder gult, sort og rødt sand.

Dækker Hogans gulv med mønstre, meningsløse mønstre for de vantrø.

Medens den syge pige sidder omringet af tavse tilskuere, sidder vendt med ansigtet mod øst,

sidder ventende i stille tillid til sangens sikre afslutning.

„Der skal være dans i aften,“ fortæller hun sig selv, „og jeg skal danse med de andre!“

„Der skal være fest i aften,“ siger hun i sit hjerte,

„og mit folk vil samles omkring bålene,

og jeg vil tage del i deres latter og tale.“

Elisabeth-Ellen Long

Spejderskolen, genopstået af murbrokkerne

Såfremt din vej inden for det sidste årstid er drejet væk fra Fåborg-Nyborg hovedvejen lige ved Korinth by ind forbi købmanden, stationen og videre hen til Spejderskolen, vil for dette sted fremmede lyde være kommet dig i møde. Velklingende lyde som hammerbanken, saven, larmende cementmaskiner og håndværkeres mørke barske stemmer i stærk kontrast til spejderskole-elevernes lyse og kåde. En stor lastbil læsset med jord og kæmpesten svinger ud og korer næsten tærne af dig; jo, jo, der foregår sandelig noget, for Spejderskolen bygger om og bygger til.

Igennem mange år har man fra skolens side næret ønske om at kunne få lov til at udvide og forbedre.

Efterhånden fik man den økonomiske side af sagen klar. Der blev truffet aftaler med håndværkerne, og en ansøgning om byggetilladelse blev sendt ind til ministeriet. Derpå gik man igang med at vente, thi det tager meget, meget lang tid at få sådan en tilladelse. Men efter nat kommer dag, og en skønne dag ankom den så længe ventede bevilling, eller rettere den første halvdel. Det var den 19. januar 1960.

Alle jubled, og dagen efter rykkede en hær af håndværkere ind.

Første punkt var at tømme annex-loftet, og det siger ikke så lidt. Tænk jer, et opbevaringssted af alverdens underlige ting gennem 38 år skulle nu pludselig tommes fuldstændigt. Eleverne dannede kæde fra loft til kælder, og på den måde gik hver enkelt ting fra hånd til hånd ned til gymnastiksalen. Der var et utal af gamle madrasser, stole, borde, bænke, billeder og servanter — lige til et museum. Underligt at tænke sig for een, som kendte det gamle, at håndværkerne har kunnet indrette de herligste værelser der; tre elev- og to lærerindeværelser med store tagvinduer, hvor der er udsigt til søen, skoven og marken.

Og så er der kommet nyt rødt tag ...

Langs med annexet skulle der bygges en helt ny gang,

og som følge deraf blev den gamle inddraget og dermed de to hyggelige toiletter — „det gule og det blå“ — og trappen op til værelserne, hvilken ulykke! Men Jess, lederen af Spejderskolen, fandt på råd; en ganske smal og stejl hønsestige blev sat op i gymnastiksalen gennem en af lærerindernes værelser, og på denne måde kunne man med lidt held komme op til sit værelse. I de følgende måneder blev al færdsel frem og tilbage afviklet ad denne stige, og desuden kunne man kun komme til villaen fra annexet eller omvendt ved at gå gennem køkkenet eller gårdspladsen. Det var tider ...

Mens håndværkerne arbejdede med de nye værelser på loftet, så der ikke kont ud nedenunder hos eleverne; støv og grus dryssede ned utallige gange om dagen, lige så snart der om formiddagen var blevet gjort rent, kunne man begynde forfra. I køkkenet hændte det også en dag, at et par murbrokker røg ned i en gryde som ekstra krydderi ...

Den dag kom, hvor man modtog sidste bevilling til at fuldende byggeriet. En gravko ankom, og eleverne

Da gavlen til annexet blev brudt ned

Det Danske Pigespejderkorps' samlede medlemstal pr. 1. januar 1961 var: 19.445.

Der var pr. samme dato: 9 distrikter, 53 divisioner, 340 troppe, 290 blåmejseflokk og 43 seniorgrupper.

Tal til sammenligning.

	Blm.	Spejdere	Seniorer	Kløver	BF	TF	SF	KF	Ass. over 18	Under div. og korps	Ialt
1959	5172	12092	452	112	259	305	43	10	494	236	19.175
1960	5363	12331	471	119	266	310	48	9	547	256	19.720
1961	5631	11753	468	79	268	305	54	7	606	274	19.445

blev de næste dage vækket af en øresonderrivende larm. men spændende var det at følge. Der blev gravet ud til nyt badeværelse, til en forlængelse af spisestuen, til flere elevværelser, og en gang fra annexet over til villaen. Annex-endevæggen blev revet ned, så det ude fra vejen lignede et „dukkehus“, hvor man kunne se alle etagerne. Køkkenet blev lavet om til friluftskøkken; mureren kom dog og hængte en kæmpestor presenning op. Det hjalp — men der blev også så mørkt som den sorteste nat!

Efterhånden begyndte det at tage form, murene blev bygget op, og de forskellige håndværkere, tømrer, elektriker, smed og andre kom og gjorde deres job.

Og så den 12. august var man nået så langt, at der kunne holdes rejsegilde på nybygningen. Nu er det hele blevet færdigt; fra loft til kælder er det skønt at skue.

Lad os gå en rundtur, og vi begynder i kælderen:

Der er kommet et nyt, stort, lækkert badeværelse. helt eventyrligt; tugt til den, som har sorte tæer, med sådan et baderum! Det er inddelt i små kabiner med forhæng, her og der to spande til vand, og hver elev har sit vandfad, og der må pjaskes lige så meget, som man har lyst til. Bagefter kan man få varm eller kold bruser. Der er hylder til at stille vandfadene på, og nedenunder kan håndklæderne hænge og tørre. Der er kumme til tandbørstning, kar til at vaske sine skjorter og strømper — ja, *alt* er der tænkt på. Et lille rum til at pudse sko og med de smarteste stativer til at hænge gummistøvler på er der også.

Ovenpå er spisestuen nu så lang, at man snart må have kikkert for at se, hvem der sidder i den anden ende. Ved siden af spisestuen er der lavet endnu en skolestue — med det mystiske navn K. P. Ingen har endnu kunnet regne ud, hvad det betød.

Og køkkenet! Det er blevet helt fortryllende. Mellem køkkenet og spisestuen er der lavet skydelåger, hvor mad og porcelæn let passerer frem og tilbage. Hurtigt og nemt. Altid varm mad, og ingen falder som før op ad sidste

trin i den tidligere gang til spisestuen med et lækkert fyldt fad eller en terring med suppe (I kan sikkert forestille jer hvilket syn!) Vaskene er af rustfrit stål, og bordene er med alle de forskellige slags belægning, man senere kan komme ud for.

Gulvet skal ikke mere skures, der er lagt vinyl, klinker og fliser, alt er nemt at holde. Der er også indrettet et lille husmoderkøkken, hvor eleverne skiftes til at være husmoder for fem af deres kammerater; hun skal selvstændigt købe ind og lave mad en uge igennem, og så er det jo om at passe på, så der også bliver mad til de sidste dage.

Alt er der tænkt på. Alle slags kogesteder, bageovne, varmeskabe, grill, dybfrost, køleskabe, alle elektriske og moderne hjælpemidler, forskellige bordhøjder, udtræksplader, siddepladser til køkkenforevisninger o. s. v. — Kort sagt, det er blevet et „super“køkken.

Sidst skal I høre lidt om den nye trappe op igennem annexet, den er herlig... Tænk jer i flere måneder at have færdedes på den smalle hønsestige og så pludselig skulle tage så fin og ny en trappe i brug.

Det måtte ske på en særlig måde.

Der blev arrangeret en trappefest. I den helt store stil. En fest, hvor alle mødte klædt ud. Hver fik sin plads på et trappetrin, og så blev der serveret polser og kartoffelsalat og som dessert en dejlig is.

Bagefter blev der leget og sunget, og resten af aftenen gik med at blive vasket ren og finde sine ejendele; en af lærerinderne måtte bruge det meste af sin nattesovn med at skrubbe for at få sin negerkulator væk...

Jo, det var en værdig trappeindvielse.

Og inden længe vil den sidste håndværker pakke sine ting sammen efter velgjort arbejde. Et hurra for alle håndværkerne, arkitekten og alle, der har bistået til det gode resultat.

Lærerinderne får deres belønning af det gode resultat som de hver dag kan gå og nyde.

Altid har de været på pletten og vidst, hvordan de ville have, det skulle være — et slid, men hvor *er* det også blevet godt! Glæd jer, I mange som får chancen for et ophold derovre. Det er guld værd. *Grønært*

☆

SIDSTE NYT! GULD VÆRD ...

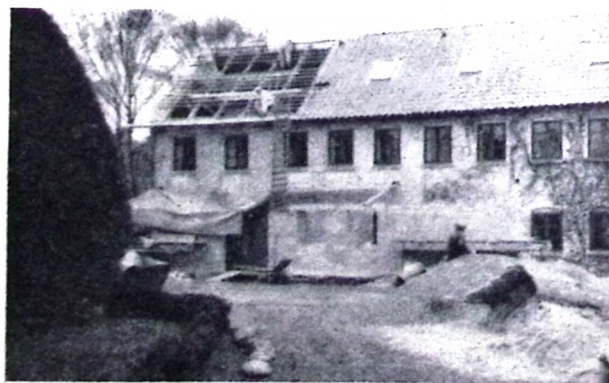
Ja, guldmedaljer fortjente lærerinderne for at have gennemført et skoleår under de ganske særlige ovenfor beskrevne forhold.

Og guldmedaljer fik de den 13. maj på „Gamle Elevers Dag“ — guldmedaljer, „så store som møllehjul (og indvendig af chokolade).“

Hanna havde en dejlig gave til skolen, mange guld kroner af Hanna Lunds Fond, og lensgrevinde Reventlow tilbød at udstyre skolen med et fjernsynsapparat!

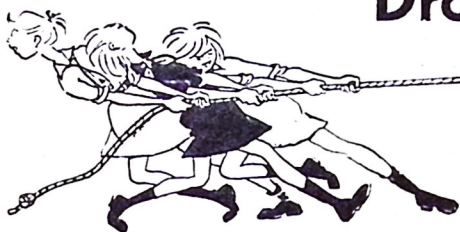
Over 100 gamle elever ønskede af hjertet til lykke og råbte hurra, så det kunne høres i Fåborg. Tak for sidst!

Red.

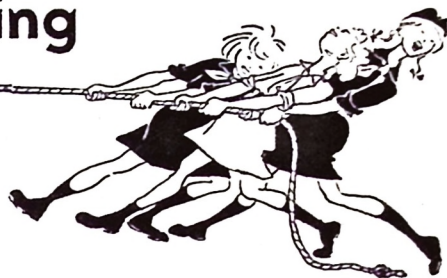

Taget bliver lagt på annexet og opbygning af den nye mellemgang

Dronningens Turnering

1961

Nu nærmer tiden sig stærkt for den tredje dronningeturnering. 60 hold, hver bestående af 3 blå og 3 grønne, drager i år i turneringslejr.

Stedet er ikke længere en hemmelighed. Vi skal være på en ganske dejlig lejrplads ved Amalienlund ved Stenstrup st., altså nede på det dejlige Sydfyn.

Det bliver en spændende lejr — et turneringsudvalg har lavet en masse spændende opgaver — mange af dem er aldrig før set i en pigespejderturnering — hvad der skal ske, kan selvfølgelig ikke røbes nu. Men I, der ikke er så heldige at komme

med, får sikkert en masse at høre om lejren lige efter sommerferien.

Vi kunne desværre ikke få alle de hold med, der meldte sig; de første 60 tilmeldte hold blev de heldige. Men dette er ikke den sidste dronningeturnering... så er det jo bare om at være hurtige med tilmeldelsen til den næste, hvis I *da* er i den rigtige aldersklasse.

Nu glæder vi os foreløbig til samværet med 360 af de kvikkeste pigespejdere fra den 4.—11. juli 1961.

Det blå-grønne udvalg for lejr og turnering

Prøv at lave en gammelmandsild på køkkenpladsen i år

Sådan gør hollænderne det:

De fire „ben“ hamres ned i jorden efter at være blevet tilspidsede med en økse eller lign. Derefter bygger man opefter ved at besnøre sidestykkerne fast på kryds, og endelig fastgøres de mindre stykker træ, der er

savet til i ens længde, — som vist på tegningen.

Nu skulle „bordet“ helst ikke være højere end 45 cm, da der yderligere kommer et tykt lag jord og sand ovenpå.

Fra et lidet iøjnefaldende sted — for eks. for enden af lejrpladsen — skærer I så mange græstørv, som I skal bruge (ca. 6—8 stk.) Græstørvene vil hindre tør, sandet jord i at falde gennem risten, der laves af træstave. Græstørvene skal dække „bordet“ helt, de lægges med rødderne opad og græssiden nedad.

„Bordet“ vandes grundigt og spred så et tykt lag jord, ler eller sand ovenpå (mindst 12—15 cm tykt). Det hele klappes og glattes godt til, og nu kan selve ildstedet bygges op. Hertil skal man såvidt muligt bruge mursten, der lægges med en vis afstand, så der kan komme tilstrækkelig med luft til.

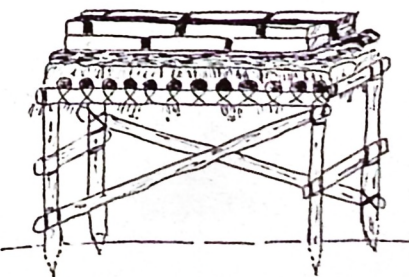
Når „gammelmandsilden“ har væ-

ret brugt, og ilden er slukket, skal asken fjernes, og det tørre sand eller jord overhældes med vand.

Frisk jord eller sand kommes nu på (det er noget dejligt griseri, og de hollandske spejdere kan li' det).

Det er enhver lejrs stolthed og en æressag, at der i hvert patrulje-køkken titter friskt græs frem under ildstedet gennem åbningerne mellem stokkene af „bordpladen“, således at græstørvene kan gro videre, når de bliver lagt tilbage, hvor de blev taget.

(Fra The Guide)

og hendes patrulje.

Fortsat fortælling af Kat.

2. „Hjortene“ i funktion

Vibe havde frygtelig ondt, og hun kunne ikke mere følge med i, hvad det var, der skete.

Nogen måtte have fået tændt lyset, og der var en larmen og råben af stemmer, som kom ligesom vældige bølger, der væltede ind over hende, derefter blev de svagere, som om de kom langt borte fra, og til sidst blev de helt borte, som om der var blevet skruet ned for en radio. Hun følte nogen bakse med sig —. Så mærkede hun, at hun lå på noget hårdt, og at nogen hele tiden sjaskede vand i ansigtet på hende, — nej, vaskede hende i hovedet, og en stemme blev ved at sige: „Gør det meget ondt, gør det meget ondt?“ Hun mærkede nogen løfte hendes hoved forsigtigt og lægge noget blødt ind under det, hun kunne også mærke, at nogen stod tæt omkring hende og talte med hinanden, men hun var så langt væk, hun kunne ligesom ikke nå dem. „Hvad hedder hun egentlig?“ hørte hun en sige, „det er skrækeligt, vi ved ikke engang, hvad hun hedder, hvad skal vi gøre? Var det Lise, hun hed?“ Der var en, der bøjede sig helt ned til hende og sagde: „Prøv om du kan sige, hvad du hedder! Prøv at lukke øjnene op. Hvad hedder du?“ gentog hun. Pludselig blev hun nærværende. „Jeg hedder Vibe“, sagde hun. — Der blev meget stille, hun så op på dem, der stod 4 spejdere. „Har du det bedre, Vibe?“ spurgte den høje pige med fregnerne og det tjavsede hår. Hun så alvorlig ud i øjnene. „Vi skal nok få dig hjem, hvis du vil sige, hvor du bor, men først må vi have lagt en hovedforbinding.“ Hun stod med en rulle gazebind i hånden. „Tror du godt, du kan sidde op, så vil det være lettere?“ Der var 8 hænder, der hjalp med at rejse hende op og holde hende, mens Sisse — for sådan hed hun, som var patruljeassistent, og som Vibe lige fra begyndelsen af havde været lidt bange for, meget omhyggeligt vikledede hendes hoved ind i 5 m gazebind.

Vibe så sig omkring. Lokalet flød med værktøj og grejer, og der stod et vandfad med lyserødt vand på gulvet, hvori der flød et lommeterklæde, det måtte have været det, de havde vasket hende med i panden — mon hun havde fået et stort hul

i hovedet? Det sved lidt og dunkede, men det gjorde faktisk mere ondt i knæet nu. „Jeg har også slået knæet“, sagde hun. I det samme var der en, der for at se trådte frem i vandfadet, faldt over en taburet og rev en spade ned fra bordet, da hun ville tage for sig. „Klaus Klumpe!“ råbte de andre i kor — „først er du ved at slå Vibe ihjel ved at smide et telt i hovedet på hende, så vælter du selv ned, og nu ødelægger du hele vores førstehjælpsarrangement. Op til fru Jensen efter mere kogt vand til Vibes knæ — hurtigt!“ kommanderede Sisse. Vibe måtte smile, så komisk så det ud. Klaus med tilnavnet Klumpe samlede sig sammen, greb et kokekar og løb op til fru Jensen ovenpå. Imens benyttede spejderne tiden til at præsentere sig. „Vi må hellere sige, hvad vi hedder, foreslog Sisse praktisk. Først er der altså Dorte, som ikke er kommet endnu, hun er vores patruljefører, men hun er til musikprøve og kommer først lidt senere i dag, derfor skulle vi altså begynde mødet.“ Hun kastede et usikkert blik rundt på alt roderiet og tilføjede „vi må nok se at få ryddet op også. Møl, kan du ikke gøre det? Det er Møl, hun flager altid så sjovt rundt om sig selv“, forklarede hun, og ganske rigtigt, Møl flagrede 3 gange rundt om bordet med en økse i den ene hånd og en muggert i den anden uden at vide, hvad hun skulle gøre med det. Møl var lang, lys, bleg og tyndhåret, hendes øjne var lyse lyseblå, og hun havde et mildt smil. „Hende med fletningerne hedder Esther“, fortsatte Sisse, mens hun med en kæmpedolk prøvede at flække gazebindet, og så er der Krølle og Lakrids.“ Esther var en høj alvorlig pige med lange fletninger og briller, „hun er vores professor“, sagde Sisse drilende, hun ved alt, hvad vi andre ikke ved, hun er et omvandrende leksikon, og hendes mor er lærerinde.“ Krølle er hende med krøllerne begribeligvis, hun er mægtig hurtig (og pjattet), og Lakrids er hende med de brune øjne — de hænger sammen som ærtehalv de to, og kaldes også sommetider Ridder Rap — og Ridder Ro. Og så er der altså mig, Sisse, som er patruljeassistent, og Klaus Klumpe, som altid kommer galt af sted, men ellers er god nok. Er der en, der har en sikkerhedsnål?“ „Sisse er mægtig skrap“, indskød Krølle, „hun skælder og smælder dagen lang, det skal du ikke tage dig af, vi bryder os ikke om det.“ Vibe så fra den ene til den anden, så godt det lod sig gøre, for hovedforbindingen var unægtelig kommet lidt langt ned over øjnene. De smilte allesammen meget bedre tilpas.

Imidlertid var Klaus kommet brasende ind hos fru Jensen, der stor og huslig stod og lavede kaffe i sit køkken. „Undskyld, må vi låne lidt kogt vand?“

„Kogt vand! Nu igen! Hvad skal I med alt det vand, for et øjeblik siden var der en anden heroppe og hente vand, og jeg har dog aldrig hørt magen til spektakel, som I kan lave i aften. Er I oppe at slås?“ „Nej, forstår De, vi — jeg havde et tungt telt, jeg tabte, og nu trådte jeg i vandet — og jeg må skynde mig, for vi har en syg blåmejse — jeg mener en syg Vibe, der skal have badet sine sår.“ Fru Jensen måbede. Hun greb imidlertid kedlen med kaffevandet og løb med Klaus ned for at se, hvad det var for en stakkels fugl, der var tale om.

Der sad Vibe midt imellem patruljeudstyret, der var spredt over hele lokalet med en flot hovedforbinding og tyggede på et lakridsstrømpebånd. Det havde hun naturligvis fået af „Lakrids“, der altid havde et reservelager i lommen og mente, det hjalp mod alt, det var hendes store svaghed, og altså også det, der havde givet hende hendes kælenavn. Gennem lakridsen hentede hun styrke, mente de andre — det var derfor, hun kunne tage enhver situation med ophøjet ro. Hun mente, et „strømpebånd“ ville gøre det af med Vibes hovedpine og havde ædelt delt ud af sin beholdning.

„Men du godeste,“ sagde fru Jensen, „hvad er der dog sket?“ Hun gik uden betænkning i gang med at vaske Vibes knæ, fandt i troppens forbindelseskasse, hvad hun skulle bruge, mens Klaus beret-

tede, hvordan det var gået til, at hun var kommet slæbende med et stort telt, hvordan hun havde tabt teltstængerne og ladet dem ligge uden for døren, mens hun simpelthen kylede teltet ned ad trappen i mørket. „Jeg kunne jo ikke vide, at Vibe sad der“ — så havde hun samlet teltstængerne op, og da hun så skulle ned ad trappen, var hun snublet over Vibe og teltet og havde tabt stængerne o. s. v.

„Det var meget, du ikke slog dig selv fordærvet også,“ sagde fru Jensen, „har Vibe slået hovedet slemt?“ „Se“, sagde Vibe, „Klaus har skrabet skindet af sin arm.“ Klaus sendte Vibe et taknemmeligt blik, for faktisk havde det gjort ondt, men hun havde ikke villet sige noget om det. Nu tog Sisse hende under behandling. Fru Jensen var gammel sygeplejerske og hjalp dem på bedste måde. Et par gange måtte Krølle løbe op og hente vat og hæfteplaster hos familien Jensen, troppens førstehjælpskasse var ikke så indholdsrig, som den burde være. „Ved I hvad,“ sagde fru Jensen, „det er ikke, fordi det kommer mig ved, men jeg kan ikke forstå, hvorfor I har alt det rod hernede.“ „Vi er ved at sortere alt vores udstyr til turneringen — vi skal have turnering i næste måned,“ sagde Sisse.

„Nå sådan,“ sagde fru Jensen, hvad slags opgaver kan man så få på sådan en turnering?“

„Alt muligt. Signaler, kort og kompas, første hjælp og alt med lejr selvfølgelig!“

Vibes øjne blev dobbelt store — „også første hjælp,“ sagde fru Jensen. „Ved I hvad, jeg synes, I har klaret jer godt i aften — det var ligesom en lille forprøve på en førstehjælpsopgave — men måske“ — hun så hen på Vibe, „måske en og anden kunne lære at lægge en hovedforbinding lidt bedre — jeg mener helt korrekt, det er lidt svært, men det er jo meningen, at patienten skal kunne både se og høre, og det kniber det vist lidt med — ikke Vibe?“ — „Nå,“ sagde Vibe, „jeg kan da se ud af det ene øje!“ „Dette er blot et tilbud,“ sagde fru Jensen, „I behøver ikke at sige ja, men jeg vil gerne komme ned til næste møde og hjælpe jer lidt med at lægge nogle af de svære forbindelser, så I alle bliver eksperter inden turneringen!“ „Tak,“ sagde Sisse straks, „det vil vi gerne, for det er kun Dorte, der har været på kursus.“ „Så kommer jeg næste onsdag,“ sagde fru Jensen, „men jeg tror, I skal se at få Vibe hjem og i seng.“

„Nej, nej,“ protesterede Vibe, „nu skal vi jo først have møde, og jeg har næsten ikke mere ondt i hovedet.“ „Det er lakridsen, der har hjulpet,“ sagde Lakrids, „det ved jeg, det hjælper altid.“ „Min far kommer i aften og henter mig i bilen,“ sagde Krølle, „så kører vi Vibe hjem først.“

Så gik fru Jensen.

Sisse skuede ud over alt rodet og sagde: „Jeg ved ikke, hvad det ligner?“ „En kimsleg!“ — sagde Vibe.

De så på hinanden, en kimsleg! „Nu skal I høre, se på det hele i 2 min., gå så udenfor!“ — Så rydder Sisse op så længe, foreslog Krølle praktisk. „Du kan tro nej — næh, jeg fjerner 2 ting, så skal I gætte, hvad det var — se jer nu for.“ De stirrede ivrigt. Vibe prøvede at skubbe forbindningen lidt højere op og rejste sig for bedre at se. „Er du tosset,“ sagde Sisse — „bliv hvor du er, du er patient, syg — du har måske både hjernerystelse og alt muligt!“ Vibe blev helt forskrækket og satte sig lydigt ned. Så er 2 min. gået — ud med jer!“ De stormede ud i gangen.

„Hvad skal vi nu tage væk, Vibe?“ spurgte Sisse, hun tænkte sig om. „Jeg tror, jeg tager 2 pløkke fra teltet.“ „Det er svært,“ indskød Vibe — „så een pløk og så en let ting — førstehjælpskassen!“ Hun skubbede den ind under bænken, hvor Vibe sad.

„Kom så!“ vrælede hun. Ingen kom. Hun åbnede døren, „hvorfor kommer I ikke?“ Sisse tændte lyset i gangen — der var ikke en sjæl derude — de var allesammen forsvundet. (fortsættes)

POSTBOX

Må jeg snakke lidt med jer alle? I, der skriver efter så mange adresser, I kan sikkert ikke forstå, at når I har læst om en adresse i bladet, og I så beder om den, så er den væk, og I får enten noget tilsvarende, eller jeg beder, om I vil vente, til jeg får skrevet til det land, I har ønsket. Her er forklaringen. Når I læser om det i bladet, da er det over en måned siden, jeg har indsendt den til bladet, og i den måned har så andre måske fået adressen.

Ellers er der lige kommet adresser fra Norge, de er ca. 11½–12½ år gamle, der er en fra Tyskland på 12 år, en belgier, der skriver engelsk, på 18 år, en fra U. S. A. på 13 år og en på 11 år, en trop fra U. S. A., de er 12 år, endnu en fra U. S. A. på 11½ år, der er en trop fra Kalifornien, de er fra 10–11 år. En tropsfører fra Canada vil gerne korrespondere med en tropsfører her fra Danmark. Som sædvanlig er Mexico ivrig efter adresser. Brasilien ligeledes.

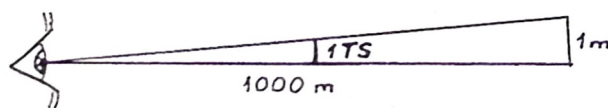
Fromse

☆ ☆ ☆

SENIOR-Stop

Redigeret af Bitten Hjorth

Stregmåling

Figur 1.

Selvfølgelig ved du alt om orientering!

Du kender signaturer, korttyper, skitser, målestoksforhold og kompassets brug, men er du også sikker på, at du kender noget til stregmåling?

Nå, det tænkte jeg nok, så må vi hellere tage fat med det samme.

Stregmåling er flere ting.

For det første er det en metode, hvorefter man temmelig nøjagtigt kan udmåle afstande og terrængenstandes størrelse, hvilket ofte kan være til megen nytte, selv om vi nok ved et skøn har øvet os i at bedømme afstande og højder under hensyntagen til vejr, terrænforhold, tidspunkt på døgnet o. s. v. og derved opøvet ret stor nøjagtighed. Med

stregmåling bliver vi imidlertid i stand til at nå det helt rigtige.

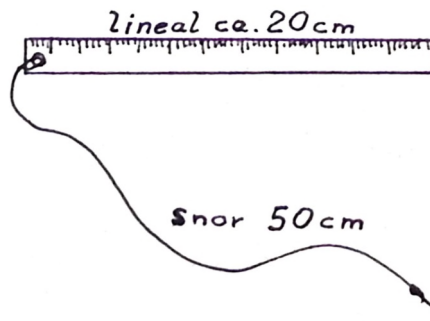
For det andet er det en metode, der gør det muligt at opgive punkters beliggenhed i forhold til et andet. Den oger således mulighederne for at variere orienteringstræningen og gøre løbene sværere og mere spændende.

Så er det kun, hvad streger er?

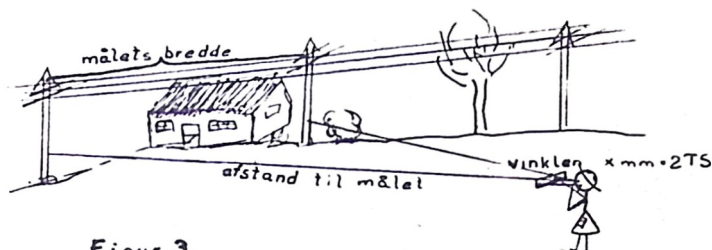
En streg (hvilket skrives 1 streg eller 1 TS, nemlig tusindedel) er den vinkel, hvorunder man ser 1 meter på 1000 meters afstand (fig. 1). Da 1 TS er en tusindedel, kan det altså også være den vinkel, hvorunder man ser 10 cm på 100 meters afstand, eller det kan være den vinkel, hvorunder man ser 1 mm på 1 meters afstand. Og så er vi ved at være nede i den størrelsesorden, hvori vi arbejder med kortene.

Hele cirklen inddeles i 6283 TS, men af nemhedshensyn regner vi med 6400 TS, og det er denne inddeling, du vil finde på gode, vædskefyldte kompasser.

Når vi nu er kommet så langt, tager vi et eksempel:

Figur 2.

Figur 3.

Hvor stor en vinkel dækker den 15 meter lange bygning, der ligger 300 meter borte?

På 300 meter er 1 TS lig med 300/1000, hvilket er 0,3 meter.

15 meter dækker altså 15/0,3, hvilket er 50 TS.

Når målet dækker lige så mange TS, som det er bredt i meter, er det 1000 meter borte; dækker det flere, er det nærmere, færre, længere borte.

Til at måle stregerne med bruger man et stregmål, der består af en f. eks. 20 cm lang trælineal med millimeterinddeling (fig. 2). Hvis den holdes 1 meter fra øjet, dækker hver mm 1 TS. Da kun de færreste har så lange arme, at dette kan lade sig gøre, vælger man i stedet at holde linealen 1/2-meter fra øjet, og hver mm kommer til at dække dobbelt så mange TS, altså 2 TS. For at sikre, at afstanden fra øje til lineal er 1/2-meter, fastgøres en snor ved mm-inddelingens 0-punkt, og 1/2 meter fra linealen slås en knude.

Når man nu skal bruge stregmålet, holder man med venstre hånd knuden tæt ind til kinden lige under øjet, mens man med højre hånd holder linealen frem, så snoren er stram. Linealen holdes vandret eller lodret, eftersom det er bredde eller højde, der skal bestemmes, og den holdes altid vinkelret på snoren.

Der sigtes først over inddelingen 0-streg mod terrængenstandens venstre side og dernæst, idet linealen holdes fuldstændig i samme stilling, mod genstandens højre side.

Med tommelfingerens negl markeres, hvor sigtelinien træffer linealen.

Antallet af mm ganges med 2, og man har vinklen målt i TS.

Vi tager et eksempel (fig. 3):

Afstanden til en gård, der ligger ved en vej, skal findes. Der står en række ledningsmaster, hvis indbyrdes afstand vides at være 40 meter. Med stregmålet finder man, at afstanden mellem de to master dækker 16 TS (8 mm). Hvis afstanden mellem masterne var 40 TS, ville afstanden ud til dem være 1 km. Nu er den kun 16 TS, der er altså længere derud — afstanden er 40:16 d. v. s. 2 1/2 gange længere borte (hvilket vil sige 2 1/2 km).

Vi arbejder altså med følgende størrelser:

målets bredde eller højde målt i meter,
vinklens størrelse i streger (1/2 mm lig med 1 TS),
Afstanden ud til målet i km.

Det er altid nødvendigt at kende to af de tre størrelser. Afstanden ud til målet eller målets størrelse skal være kendt, stregerne kan man altså selv måle.

Hvis man skal finde afstanden, skal man kende målets bredde i meter, hvorefter man selv måler stregerne. F. eks. målets bredde, 10 meter, vinklen målt til 1 TS, afstand til målet 10:15, hvilket er 0,66 km.

Huskeregler er:

- 1) afstanden er lig med målets bredde i meter divideret med stregantallet.
- 2) målets bredde i meter er lig med stregantallet gange afstanden til målet, målt i km.

Stregmålingen vil som nævnt ofte kun være en støtte for afstandsbedømmelsen, nemlig når vi selv ved et skøn er nødt til at fastlægge en af de ukendte størrelser, som vi ikke kan måle.

Der er nemlig meget stor forskel på at bedømme en afstand på 1–2 km og på at bedømme længden af en staldlængde, et stuehus eller lignende velkendte ting. Der er så mange flere holdepunkter — vinduer, døre, vogne, buske m. m. — som gør det lettere at bedømme længden af en bygning rigtigt, og ud fra denne — forholdsvis rigtige — bedømmelse af målets størrelse, måler man sig med stregmålet frem til afstanden.

Lav selv et stregmål, og gå så ud og prøv det, for der skal også øvelse til, før det helt rigtige resultat nås.

Når man skal opgive et punkts beliggenhed i forhold til et andet ved hjælp af en vinkel udtrykt i streger, sker det på følgende måde:

Eksempel:

Standplads: Tokkekøb Gd

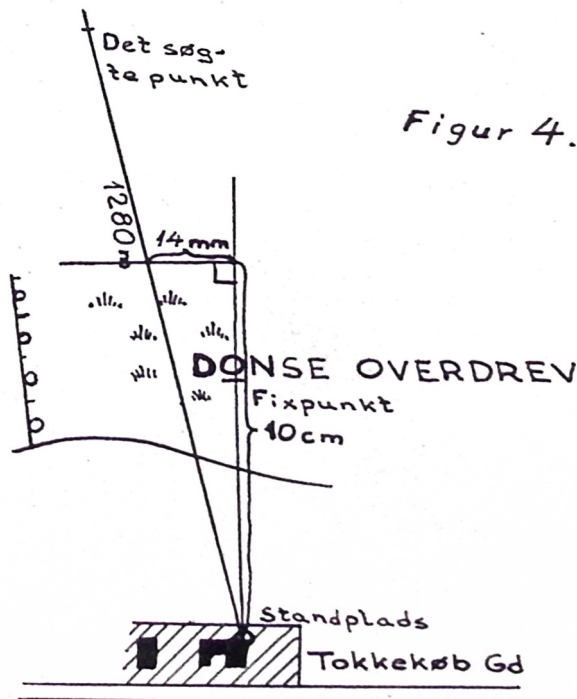
Fixpunkt: 0 i DONSE OVERDREV,
minus 140 TS, 1280 m

Standpladsen skal være kendt, i modsat fald må den opgives som ovenfor, men det vil som regel være posten, man står på (fig. 4.)

Der trækkes en linie mellem standplads og fixpunkt. Ud ad denne linie afsættes 10 cm. Vinkelret herpå afsættes i dette tilfælde 14 mm til venstre for linien (14 mm fordi 1 TS er den vinkel, hvorunder man ser 1/10 mm på 10 cm afstand). Det skal huskes, at når der er opgivet minus foran stregerne, oprettes den vinkelrette til venstre, og når der er opgivet plus foran stregerne, oprettes den vinkelrette til højre. Den vinkelrettes endepunkt og standpladsen forbindes med en linie, hvori målet søges 1280 m fra standpladsen.

På opgivelser ud over 400 TS bliver denne metode unøjagtig.

Bitten

Figur 4.

Der er mange, mange, der skal mættes i Marokko...

2. del af Sonja Gettrups beretning om spejderhjælpen til flygtningebørn

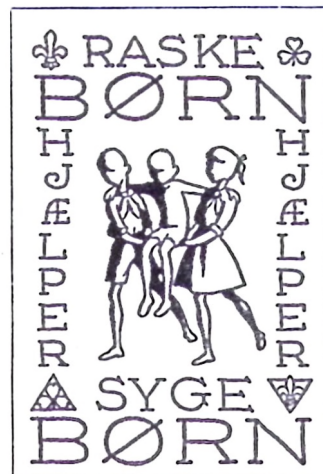
Jeg spørger moderen om børnenes kost. Har De nogen mælk hjemme? Nej, joh det vil sige, de har en ged, men den giver så lidt mælk om vinteren, at det bare rækker til madlavningen.

Men kød da? Nej aldrig. Æg, monstro det findes? Nej, nej. Hvad spiser de da? Svaret bliver som så mange andre gange: brod og myntete. Denne gang er jeg så heldig at have lidt bornemad, lige sendt os som gave fra Sverige. De får et par dåser god honsepure, tormælk, vitamintabletter og et stykke sæbe. Alle er lykkelige, takker og ønsker os Allahs velsignelse. Udenfor står de store søskende, som lige er kommet fra kantine. De fryser mindre nu, hvor de er dejligt mætte. Deres brodbidder har de gemt til de små, som endnu ikke spiser hos os. Er det ikke godt gjort?

Men hvem ser jeg nu i min kø? Hallo — det er jo Abdellah og Mismoun på 6 og 8 år. Hvad har de i hænderne. Minsandten om ikke de står og strikker her i kulden. Og på 4 pinde! Det går ikke just som lyn og torden, men garnet er også knudret og ujævnt, og pindene er af — ja, gæt engang — af honsefjer! De forsikrer mig om, at de ikke er syge, men at de bare står så dejligt i læ her opad muren, og at her trods mangel på solskin er meget lysere end nogen- sinde i teltet.

Nu bliver der klappet i hænderne. Hvad sker der? Joh se, det er en af Red Barnet's arabiske medhjælpere,

som kalder sine elever ind til første time i skolen. Om sommeren sidder eleverne under et træ med trækronen som soltag og stammen som støtte for den sorte tavle, men i dag er det umuligt, og alle har måttet vente, til bespisningen var slut i kantine for at anvende den som skolestue. Børnene myldrer til, drenge og piger fra 6 til 14 år. Det er vel ikke så underligt, at børn er taknemmelige for mad og klæder, men kan I tænke jer en skole, hvor eleverne er så interesserede, at de slet ikke vil have sommerferie, hvor de gerne afstår en sovetime om morgenen for at lære mere, og hvor de helst gik alle ugens 7 dage? Sådan er faktisk interessen blandt børnene her for vore skoler. Jeg titter ind i skolestuen, og alle sidder de som tændte lys med grifler og tavler og anstrenger sig til det yderste. Deres skoletasker er lavet af gamle papæsker eller af en sammensyet sæk, og I kan tro, at indholdet bliver skånet på bedste måde for sand og regn på frem- og tilbagevejen til skole — for det er oftest deres eneste personlige ejendele. Nu gentager de efter læreren alfabetet på arabisk. For mig er det det rene volapyk, men de kan det på fingerspidserne og kan endda skrive bogstaverne på tavlen, disse fine arabiske tegn, som går fra højre til venstre. Lige så begærligt som de spiser suppen i kantine, lige så sultent sluger de hvert ord, læreren siger. For at leve må man spise, det er sandt, men for at klare sig godt i

livet må man kunne læse og skrive. Det er måske svært at tænke sig til i et land som Danmark, hvor alle går i skole, men her har jeg set så mange voksne, der ikke engang kan skrive deres navn eller ved, hvor gamle de er. Det er vel ikke, som det skal være, men takket være jeres hjælp skal endnu flere Mustapha'er og Fatima'er have grifler og tavler i hænderne og lære sig at læse, skrive og regne.

Hor, nu er skolen slut, og alle mine små venner, de fleste brunojede og mørkhårede, begiver sig hjem mod teltene. Min konsultation er også forbi, den sidste moder har kastet sit syge barn op på ryggen og bundet det fast i et stort håndklæde, og som jeg ser hen over sletten mod alle de små skikkelser, som bevæger sig langsomt mod alle verdenshjørner og til sidst fortoner sig med den gulbrune jord i dette usigtbare vejr, sender jeg en venlig tanke til alle dem, som hjemme gør en indsats for, at dette arbejde kan udføres til nytte og opmuntring for de mange små og store her. Vor arbejds glæde er enorm, og børnenes hengivenhed og taknemmelighed ligeså.

Jeg ville bare med disse linier illustrere, hvordan disse børn har det, og give jer en idé om dagliglivet for et algerisk flygtningebarn, som så at sige er kommet i vore hænder.

Tak for jeres dåd! I har sandelig sluttet op om spejderløftet, at hjælpe andre, og derved vist den rigtige spejderånd.

Oujda, den 29. januar 1961.

Sonja Gettrup

De venter på at komme til hos sygeplejersken

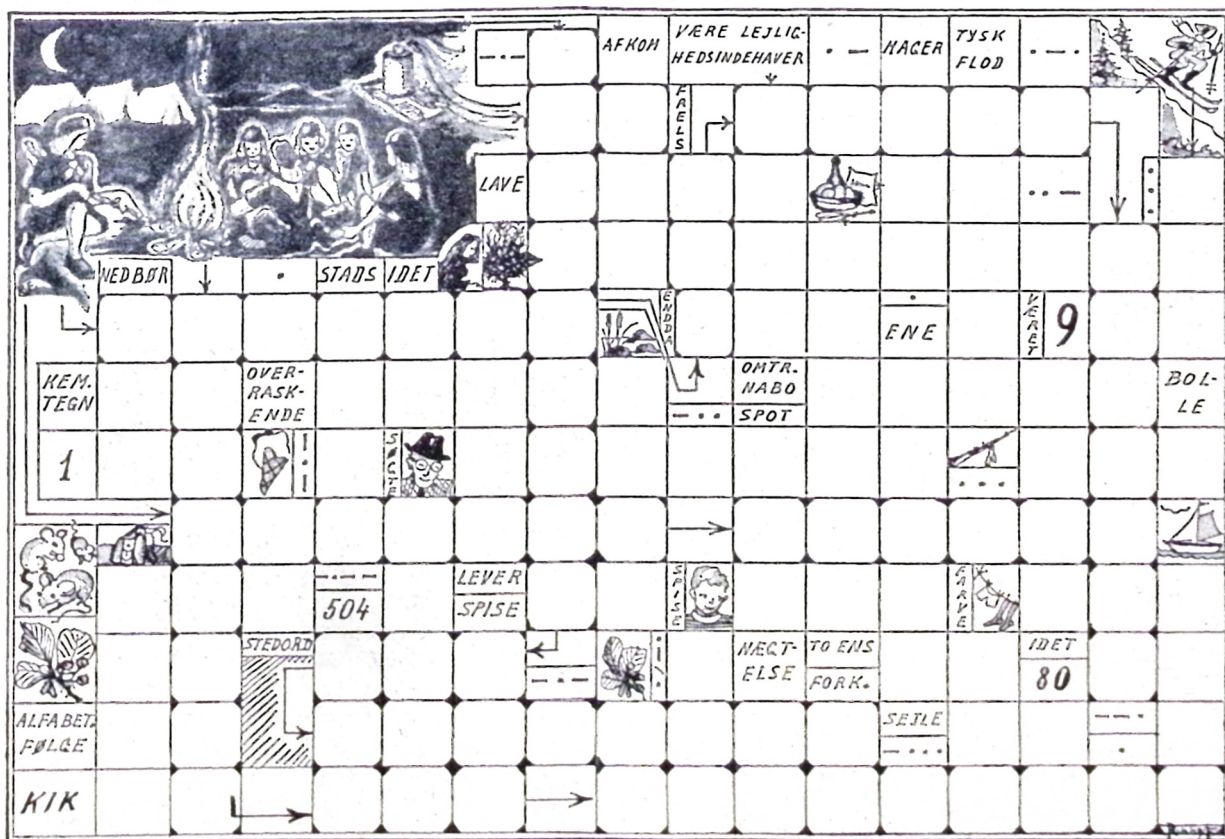
Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie

Skal vi have den madpakke eller ej?

SPEJDER-KRYDS

Præmien bliver også denne gang et gavekort på 10 kr. til Depotet. Losningen indsendes til redaktoren inden 10. juli, mrk. Spejder-kryds.

Har du husket alle de små ting til sommerlejren?

Spisesæt

Dyb og flad tallerken og krus,	
Mepal, blå el. gult m. emblem	8,00
Mepal, grønt	8,00
Emailleret, cremefarvet	6,20
Campingsæt i plasticpose, blå, grøn el.	
gul Mepal	6,85

Spisebestik

Rustfrit stål, 3 dele	5,25
Rustfrit stål, 4 dele i etui	8,00
Etui til spisebestik	1,75

Skopudsegrejer

2 børster og sværte i pose	5,50
samme i sejldugsetui	6,00
samme i sejldugsetui med skindkanter ...	7,75

Forklæder

Lærred, marineblåt, 2 str.	7,25-8,50
Blå- og hvidtørnet, 2 str.	6,50-7,00

Sokletter

Crepe-nylon, brune, blå el. hvide,	
str. 7-8	4,80
str. 9-10	5,20

Toiletsager

Vandfad i svært	
plastic	3,75
Vandspand i svært	
plastic	4,50
Sæbeetui, blød plastic	0,60
Spejdersæbe, flyder på vandet, skummer	
i saltvand	0,85
Tandbørstehylster, blød plastic	0,70
Tandbørstekrus, blød plastic	0,75
Tandbørstekrus, sammenklappeligt	1,25
Lommekam	0,25
Bøjle, sammenklappelig	0,85

Slirekniv, en virkelig god kniv i skede m.

emblem, metalsnoring og dobbelt sik-	
ring. Til de fleste pigespejdere passer	
den lille størrelse bedst	15,75
stor str.	18,50

Citoforbinding I og II

0,75	1,25
Brevpapir, 5 ark m. tegn. + kuvert	0,70
Dagbog m. tegne-, skrive- og nodepapir...	3,75
Kuglepen m. emblem	1,75
Syetui, rødt	5,75

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

REDAKTØR: Ruth Estrup, Sortedam Døssering 27, København N.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1961 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpsskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 31. 5. 1961